

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w G.
przeciwko A. w G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600 (trzy tysiące
sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 listopada 2013 r., opartej na podstawie naruszenia art. 409 k.c. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, pozwana wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, odnosząc tę przesłankę do art. 409 k.c.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest

oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymienił orzeczenia Sądu Najwyższego oraz kilka orzeczeń sądów apelacyjnych na tle art. 409 k.c. Jednak z tych i innych orzeczeń wynika nie tylko to, że znaczenie pojęcia „zużycia lub utraty” korzyści było już przedmiotem wszechstronnej wykładni w judykaturze, ale także i to, że utrwalone jest ogólne rozumienie tego pojęcia w sposób wąski i zasadniczo przyjmujący wygaśnięcie obowiązku zwrotu korzyści z powodu braku wzbogacenia tylko wtedy, gdy jej zużycie lub utrata nastąpiły bez żadnej korzystnej zmiany w majątku wzbogaconego (przez którą rozumie się także zmniejszenie szeroko rozumianych obciążeń tego majątku). Dokonanie prawidłowej oceny tej przesłanki wygaśnięcia obowiązku zwrotu korzyści zawsze następuje na podstawie istotnych faktów, ustalonych w procesie oceny materiału dowodowego, a konkretne okoliczności dotyczące faktycznego sposobu zużycia lub utraty korzyści ocenia się z punktu widzenia ich wpływu na stan majątku wzbogaconego. Także w sprawie niniejszej w rzeczywistości chodzi o zastosowanie przepisu art. 409 k.c. w ustalonym stanie faktycznym, a to jest kwestia oceny zasadności podstawy kasacyjnej, a nie przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Należy przypomnieć, że rolą Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym nie jest odpowiadanie na wątpliwości stron i weryfikowanie prawomocnych orzeczeń sądowych

W przedstawionej przez skarżącego kwestii brak jest rozbieżności, wymagającej kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego. O rozbieżności takiej nie świadczy jednostkowe orzeczenie sądu apelacyjnego wskazane w skardze.

Nie zachodzi także potrzeba wypowiadania się co do tezy, że obowiązek zwrotu wygasa w odniesieniu do takich wydatków, które nie zostałyby dokonane, gdyby nie miało miejsca wcześniejsze wzbogacenie. W niniejszej sprawie brak jest ustaleń faktycznych, które uzasadniałyby podjęcie takiego wątku rozważań. Przy

niezakwestionowanej w skardze podstawie faktycznej orzeczenia, jest to kwestia bezprzedmiotowa, a zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, okolicznościami uzasadniającymi przyjęcie skargi kasacyjnej mogą być tylko takie, które Sąd Najwyższy mógłby następnie uwzględnić przy jej rozpoznawaniu.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania wywołanych wniesieniem skargi orzekając stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.

r.g.